

Pentimento

Getuigen zwijgen, een muurschildering spreekt

Henry de Hoon

Een misdaadroman

Colofon

Titel: Pentimento. Getuigen zwijgen, een muurschildering spreekt

Henry de Hoon © 2024

Verschenen: November 2024

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2024.10.14

ISBN/EAN: 978-94-6266-719-8

NUR: 300

BISAC: FIC022070

Thema: FHX

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Julia

Een

Toen Sara haar ouderlijk huis aan de Sint Lambertuslaan binnenging, zag ze haar vader staan.

Hij stond in de deur naar de gang en vroeg: ‘Is alles goed?’

Daarna overviel haar de doodse stilte, want ze was alleen. De tranen sprongen haar in de ogen: hij had zo echt geleken. Maar hij was dood.

In de twee weken sinds zijn overlijden had ze een paar keer een levensechte droom gehad, waarna ze nog minutenlang de beelden en geluiden door haar hoofd liet gaan om zichzelf ervan te overtuigen dat het maar een droom was geweest en de dag weer langzaam de overhand te laten krijgen. Dat ze nu, klaarwakker, het idee had haar vader te zien staan, was nieuw. Een visioen bijna.

Ze liep door de gang die ze zo goed kende. Iedere deur, elk hoekje van haar ouderlijk huis stond in haar geheugen gegrift. Het huis was als een oude bekende die haar op de schouder tikte en leek te zeggen: dit was je oude routine, zo kraakt de deur, zo ruikt de hal.

In de gang hing het oude schilderij van de binnenstad van Maastricht dat haar vader ooit op een veiling had gekocht, op de overloop stond een kist met daarin zijn oude jassen en wollen muts en op de muur stonden krassen waar haar vader er met zijn stok tegenaan had geschuurd op weg naar de slaapkamer.

Haar eigen oude slaapkamer keek uit op de voormalige Tapijnkazerne, die nu onderdeel van Universiteit Maastricht was. Ze bleef een ogenblik staan kijken naar de studenten die tussen de gebouwen liepen, soms doelgericht, soms in groepjes pratend. Toen zij hier nog woonde, hoorde ze vaak het geschreeuw van bevelen, het ronken van legervoertuigen die optrokken en de

kazerne uitreden. De studenten deden haar terugdenken aan haar eigen studententijd, nu alweer zeker vijftien jaar geleden.

De laatste jaren waren zwaar geweest voor haar vader. Nadat haar moeder stierf werd hij een verbitterde oude man, die ieder sociaal contact vermeed. Plichtmatig hoorde hij Sara's verhalen aan tijdens haar bezoeken, maar hij kon nauwelijks verhullen dat het hem eigenlijk niet meer interesseerde en het teveel energie kostte een gesprek op gang te houden.

Nu was hij er niet meer en vroeg ze zich af of ze genoeg voor hem had gedaan, in die laatste jaren. Haar vader, rechter Donkers, die zichzelf tot eenzaamheid leek te hebben veroordeeld.

Ze schrok van haar telefoon. 'Met Sara..?' Het was de steenhouwer. De grafsteen zou worden aangepast met haar vaders naam, in hetzelfde lettertype als de naam van haar moeder. De steenhouwer wilde weten of de naam van haar vader aan dezelfde zijde van de steen moest komen, of ernaast. De steen was namelijk in twee helften verdeeld, met een bronzen boompje in een lege ruimte ertussen, dat de twee helften verbond. Ze vond dat de naam van haar vader aan dezelfde zijde als moeder moest komen: Mr. Arthur J. Donkers.

'Dan blijft de linkerkant van de steen leeg. Daar zou dan eventueel later een ander familielid kunnen worden bijgezet,' merkte de steenhouwer luchtig op. Ze wilde daar liever niet over nadenken. Het zou zomaar haar naam kunnen zijn, bijgezet in haar ouderlijk graf omdat ze kinderloos was en gescheiden. Haar ex zou vast niet willen dat ze in zijn graf kwam te liggen en verder was er alleen haar broer Freddy. Hij wilde op zee worden uitgestrooid, zei hij altijd. Waarom was haar een raadsel, zijn enige ervaring met de zee was een cruise die hij met zijn gezin had gemaakt vorig jaar. Freddy's voorkeuren kwamen in een opwelling.

Ze controleerde de kamers op de eerste verdieping. In de slaapkamer van haar vader lagen zijn oude kleren al op bed. Die zou ze in vuilniszakken doen en weggooien. Niet erg duurzaam, maar ze wilde niet dat iemand in de kleding van haar vader zou rondlopen, dat ze misschien iemand in zo'n pak zou tegenkomen in de kroeg, of zijn schoenen herkennen bij iemand op straat. Ze woonde zelf op nog geen vijf minuten van het centrum van Maastricht, dus het zou zomaar kunnen, als iemand daar de tweede handskledingwinkel had bezocht. De kleding, dat was het gemakkelijke deel. Maar de rest van het huis was één grote verzamelplek van rariteiten en verzamelobjecten geworden. Haar vader was zijn hele leven al een fervente verzamelaar van antiek geweest, maar na zijn pensioen was hij zijn tijd volledig kwijt aan het najagen van in zijn ogen unieke aanvullingen op zijn verzameling antiek en koopjes die hij niet kon laten schieten. Oude edities van de bijbel, munten, horloges, schilderijen, beeldjes en potten die zogenaamd uit de oudheid stamden. Soms dacht ze dat hij meer aandacht had voor zijn geliefde verzamelobjecten, dan voor zijn familie.

De zolder, daar durfde ze nog niet eens te gaan kijken. Haar vader kocht niet alleen doorlopend spullen, hij gooide ook zelden iets weg. De zolder zou wel uitpuilen. En het was een enorme zolder, bovenop het vooroorlogse huis. Als kinderen gingen ze altijd spelen in het torentje, dat de villa een voornaam aanzien gaf. Je kon op het kleine, vierkante dakterras staan als je een steile wenteltrap opging, maar dat was hen als kinderen streng verboden. Het verhaal ging dat er ooit, toen het huis pas was gebouwd, een kind vanaf dat torentje naar beneden te pletter was gevallen. Sara had zich altijd angstvallig aan het gebod gehouden, maar haar jongere broertje niet. Hij schepte dan altijd op hoe geweldig het uitzicht daarboven was.